

Sodelovanje dijakov Srednje šole Jesenice v projektu Erasmus+

Ana Retuznik Bozovičar, prof. pedagogike, Srednja šola Jesenice, program predšolska vzgoja

Srednja šola Jesenice že nekaj let uspešno sodeluje v projektu Erasmus+ mednarodna mobilnost z udeležbo dijakov na praktičnem usposabljanju. V preteklosti smo tako bili udeleženi v Španiji, na Severnem Irskem in na Malti. V prispevku sem se osredotočila na praktično delo dijakov programa predšolska vzgoja v angleških vrtcih.

Uvod

V šolskem letu 2018/19 so se dijaki zdravstvene usmeritve iz programa predšolska vzgoja in strojni tehnik podali v Anglijo v mesto Plymouth. Projekta se je udeležilo 24 dijakov in štirje spremljevalni učitelji. Spremljevalni učitelji smo se na polovici obdobja zamenjali; torej sta bila istočasno na projektu prisotna dva učitelja.

Cilji in organizacija projekta

Cilji projekta so znani: razvijanje medkulturnega dialoga, spodbujanje udeležbe mladih v demokratičnem življenju v Evropi, doseganje večje kakovosti na trgu dela, doseganje večje mobilnosti mladih, dopolnjevanje reforme politik na lokalni, regionalni in nacionalni ravni, priznavanje neformalnega in priložnostnega učenja ter širjenje dobrih praks.

Več možnosti, da so izbrani, imajo tisti dijaki, ki se tudi sicer bolj intenzivno vključujejo v šolske

in obšolske dejavnosti, tisti, ki imajo boljši splošni učni uspeh in nimajo večjih težav pri komunikaciji v tujem jeziku. Za koordinacijo na naši šoli skrbi profesorica angleščine, ki ureja in vodi zadeve ter skrbi za povezavo med šolo in agencijami v tujini. Projekt je potekal od lanskega 13. oktobra do 3. novembra. Ker sama poučujem v glavnem v programu predšolska vzgoja, pa bom največ poudarka namenila praksi v angleških vrtcih.

Organizator praktičnega usposabljanja, kakor tudi nastanitve pri družinah, je bila agencija Tellus. Pri tem smo bili učitelji zadolženi za pripravo dijakov na prakso v tujini, spremstvo na poti, pomoč pri nastanitvi, bili smo tudi sodelavci na agenciji Tellus, predvsem pri organizaciji prostočasnih aktivnosti. Dijake smo obiskali na njihovih delovnih mestih, bili smo jim tudi opora v primeru težav in problemov, npr. pri boleznih, različnih težavah v družini in v medsebojnih odnosih.

Prostčasne aktivnosti so potekale v sodelovanju z agencijo, večinoma ob sobotah in nedeljah. Ogledali smo si dvesto kilometrov oddaljeno večje mesto Bristol, znameniti akvarij v Plymouthu, bližnja turistična kraja Exter in Saint Ives, Eden Project, udeležili smo se spoznavnih večerov z drugimi šolami in prirejali zabavne večere, se udeležili bowlinga in karaok. Za dijake so bili zelo privlačni tudi obiski nakupovalnih središč, odprtih tržnic in spoznavanje utripa mesta.

Dijaki iz zdravstvene usmeritve so v glavnem delovali v domovih za starejše; vključevali so se v nego in oskrbo stanovalcev. Dijaki iz usmeritve strojni tehnik pa so se vključevali v različne tehnične, avtomehanične in druge delavnice.

Opis delovanja dijakov v angleških vrtcih

Dijaki so bili razporejeni v različne vrtce. Skupaj v enem vrtcu so delovali največ trije dijaki, največkrat pa po dva.

Vrtci so bili usmerjeni v različne pedagoške pristope, od Montessori, Reggio Emilia do gozdnih vrtcev. Otroci so bili večinoma razdeljeni v prvo in drugo starostno obdobje, praviloma pa je bilo v posameznem vrtcu manj kot sto otrok.

Če vrtce v Angliji primerjamo s slovenskimi, smo

največjo prednost na njihovi strani prepoznali v kadrovskih pogojih. V prvem starostnem obdobju so eni vzgojitelji pripadali trije otroci, v drugem pa pet do šest otrok. Tako kot pri nas najdemo

tudi pri njih zaposlene še druge strokovne delavce: specialne pedagoge, psihologe; ponekod tudi likovne pedagoge in logopede.

Dijaki so najprej več časa namenili opazovanju delovnega procesa, kasneje pa so se tudi aktivno vključili v izvajanje dnevne rutine in v neposredno igro otrok. Na delovnih mestih so bili od devete do šestnajste ure.

Druge pomembne razlike, ki smo jih opazili, so še: vrtci so preprosto opremljeni, več je proste kot načrtovane igre, nestrukturirani materiali (veliko se uporablja plastelin, ki ga izdelujejo vzgojiteljice kar same) se uporabljajo v veliki meri, skupine znotraj vrtca so bolj odprte in otroci lahko prehajajo iz ene igralnice v drugo, obroki so bili največkrat pripravljene od doma, pohištvena oprema je skromna in otroci imajo malo industrijsko izdelanih igračk, velik poudarek je na varnosti, opazovanju otrok in beleženju tudi najmanjših podrobnosti. Tako na primer pri hranjenju vzgojiteljice beležijo količino zaužite hrane in tekočine in drugih posebnosti. Po pripovedovanju dijakov je bila na splošno, tako za otroke kot dijake, hrana manj kakovostna od naše.

Otroke vsaj eno leto prej (pri petih letih) vključijo v osnovnošolsko izobraževanje.

V drugem starostnem obdobju otroci večinoma ne počivajo, a življenje v vrtcu poteka umirjeno, zelo malo je hitenja ali priganjanja. Prisotno je

močno zaupanje odraslih v sposobnosti in izbiri otrok, vzgojitelji se ne obremenjujejo preveč, če se otrok na igrišču umaže, to jemljejo kot nekaj vsakdanjega.

V obdobju našega bivanja je bila na koledarju tudi noč čarovnic, čemur so vrtci namenili veliko priprav in časa za praznovanje. Igre vlog so tako potekale prosto s predhodno pripravo materiala skupaj z otroki. Peli in rajali so v igralnici in na zunanjih površinah.

V enem izmed vrtcev je bilo zelo zanimivo igrišče, čez katerega se je po sredi raztezalo veliko razvejano podrto deblo. Otroci so po njem prosto plezali in se preizkušali v gibalnih in plezalnih spretnostih. Dijaki so pomagali pri postavitvi različnih poligonov, sestavljenih iz pnevmatik, plastičnih zabojnikov različnih oblik in velikosti, cevi, obročev, klad ... Otroci so se vadili v hoji navzgor, navzdol, premagovali so različne ovire, zbirali listje, ga naložili na kup; nato so se valjali v listju in videti je bilo, da zelo uživajo.

Pri nastanitvenih družinah so imeli dijaki različne izkušnje, eni boljše, drugi malo slabše. Med dobrimi je npr. ta, da je starejši gospod, ki je gostil dve naši dijakinji, pred njunim prihodom s posebno električno odejo ogrel njuni postelji, da nista doživeli neprijetnega hladu.

Zaključek

Projekt Erasmus+ smo tako učitelji, ki smo spremljali dijake na prakso v tujino, kot dijaki ocenili kot uspešen. Največjo pridobitev so dijaki pripisali

dejstvu, da so bili zmožni preživeti tri tedne brez prisotnosti svojih najbližjih (mam, očetov, bratov in sester). Druga najpomembnejša izkušnja se je nanašala na orientacijo v tujem mestu, nato na jezikovne zmožnosti in komunikacijo s tujci. Šele na zadnje mesto so postavili izkušnje, ki so si jih pridobili v vrtcu in možnosti, da bodo le-te lahko uporabili pri svojem delu v Sloveniji.

